

ЛЮДИНА, З ЯКОЮ ТЕПЛО І ЗАТИШНО

Цією статтею міська організація профспілки працівників державних установ розпочинає розповіді про славних людей міста — і запрошує інші профспілкові організації підтримати цю ініціативу. Адже хто краще розповість про людину, ніж ті, хто зустрічається з нею щодня і бачить її за улюбленою справою!

Природа щедро обдарувала цю жінку розумом, інтелектом, творчістю і дотепністю. Вона немов би пронижана сонячними проміннями. Багато славутичан добре знають її, бо в місті вона живе і працює вже 18 років. Вісім з них очолювала дитячий дошкільний заклад №7 "Аргунь", а нині, перебуваючи на заслуженому відпочинку, перша зустрічає всіх відвідувачів адмінбудівлі міської ради, працюючи тут відповідальною черговою. Ця енергійна і ділова жінка радіє тому, що освітня справа, якій віддано так багато років життя, має в Славутичі новаторський розвиток. Нещодавно колеги, друзі, рідні сердечно привітали Галину СМІЛЕВСЬКУ з 65-річним ювілеєм.

— Шановна Галино Які-
вна, сьогодні, з висоти
прожитих років, що для
вас є Славутич?

— Славутич став для мене рідним містом. Хоча і Прип'ять, в якій пройшли мої молоді роки (у Прип'яті Галина Яківна з 1979 по 1986 працювала завідуючою дитячим садком радіозаводу "Юпітер". — Авт.), також любила. Не відразу я потрапила до Славутича. Після аварії моя сім'я була евакуйована до Молдавії, тож я чотири роки працювала там. А коли приїхала сюди, зустріла багато прип'ятських знайомих, і так мені стало тепло і легко на серці.

— Ідучи до Славутича, ви вже знали, що очолите

дитячий садок?

— Так, я приїхала на запрошення адміністрації ЧАЕС, і відразу по приїзду, в травні 1990 року, я почала приймати Бакинський дошкільний заклад.

— Колишні колеги відгукуються про вас як про працюючу, добропорядну, надійну людину. Чи зуміли ви передати ці кращі риси і своїм дітям, доньці й сину?

— Взагалі мої педагогічні знання і досвід допомагали у вихованні і моїх дітей. Дякуючи Богові, діти в мене хороші, і хоча я багато уваги приділяла своїй роботі, але син і донька бачили, що мама і батько завжди в роботі. Це все було на їх очах. Коли будували дитячий садок в Прип'яті, мені довелося вирішувати багато проблем майбутнього закладу прямо з котлована, а потім садочок відкривати. І він став такий чудовий, весь сяяв українськими орнаментами. Пишаючись ним, синок говорив: "Мамо, в тебе такий гарний дитячий садок!"

— Зважаючи на ваш багатий досвід, сформулюйте свою пораду молодим славутицьким батькам, які починають рости своїх дітей.

— Треба усвідомлювати, що кожного дня, який ви проводите з дітьми, від народження і до закінчення школи, вони повинні відчувати, що ви їх любите, поважаєте. У нашій сім'ї заведено так, що із сином завжди розмовляли, як з дорос-

лим, з самого дитинства, а раз такі стосунки і з трьома онуками. Дійсно, до дітей треба проявляти і любов, і повагу, але в міру. І найголовніше — привчати до праці. Є такий педагогічний постулат: "Краща спадщина, яку батьки залишають своїм дітям, — працелюбство". Якщо дитину привчили працювати, її потім можна нічого не боятися.

— Вже не один рік ви працюєте в нашому колективі. Іді колеги і славутичани — відвідувачі міськвиконкому, вдячні вам за увагу і за ті добрі слова, які ви знаходите для кожного, хто переступає поріг міської ради.

— Так, я люблю людей. Розумію їх, ніхто ніколи не вик-

ликає в мене роздратування, навіть якщо бачу їх недоліки. Я із задоволенням спілкуюсь з кожним, намагаючись допомогти кожному, хто цього потребує. Може, тому що я Володій, а це товариський знак.

— В колективі говорять, що кращого анекдоту, ніж Галина Яківна, не розповість ніхто. То подаруйте для читачів газети один з них.

— Дуже мудрий такий анекдот, який мені подобається. "Людино, подивись навколо себе, подивись, яка гарна земля, і ти побачиш, скільки у Бога фантазії. А тепер, людино, подивись на свій стіл, і ти побачиш, наскільки він щедрий. А тепер, людино, поглянь на себе в

дзеркало, і ти зрозумієш, що в Бога є почуття гумору".

— Це великий дар, мати почуття гумору. А чим ви займаєтесь у вільні від роботи години?

— Багато часу провожу за книгою. Взагалі мій читаюча родина. І в цьому моїм учителем є чоловік. Коли я була зовсім юна, то багато чого не знала, і саме Аркадій Георгійович, за що я йому дуже вдячна, відкрив для мене і світ літератури, і світ мистецтва. Я скажу так, що спільні інтереси змицнюють відносини в сім'ї. А ще я дуже люблю вишивати, шити, займатися оселею, готувати.

— Можна поцікавитися, що ви читаєте зараз?

— Я захопилася новою книгою Владислава Костянтинова, до речі, він колишній прип'ятчанин, а нині славутич.

Вона називається "Сутінки". Він мені приніс її, вже готову до друку, і просив прочитати, висловити свою думку. Скажу, що сюжет цікавий і незвичний стиль. Я читала його і першу книгу про Прип'ять "Ремінісценція, або Нотатки Сивого Мерина". А взагалі я маю широку читацькі інтереси.

— Розкажіть ще на завершення і рецепт смачної страви.

— Будь ласка. Це рецепт грецького блюда "Чір-чіри". Робимо тісто, як на чебуреки, тільки у фарш додаємо кефіру або сметани. Фарш перемішується до стану густої сметани. Тоді чір-чіри виходять такі соковиті, що їх треба їсти над мискою, і в цьому велика насолода.

— Дякую вам, шановна наша ювілярко, за розмову. Хай зозуля кує довгі літа, а в серці живе тільки доброта. З вами так тепло і затишно. Нехай кожен день дарує вам тільки радість!

Розмову вела
Людмила ЛЮБИВА
Фото Вадима ІВКІНА

